

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ
ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ-ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

4311
Αριθμός απόφασης/ 2024
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(5° Τμήμα Εργατικό)

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Πηγή Τονιόλου, Εφέτη, η οποία ορίστηκε από το Τριμελές Συμβούλιο Διεύθυνσης του Εφετείου Αθηνών και από τη Γραμματέα Θεώνη Αναγνωστοπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 30η Ιανουαρίου 2024 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Α] Επί της από 26-05-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 57606/3111/30-05-2023 & προσδιορισμού 4534/3361/30-05-2023) έφεσης:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ: Γεωργίου Φλωρά του Ιωάννη, κατοίκου Κηφισιάς Αττικής, οδός , αρ. 13, με ΑΦΜ , ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου του, Άγγελου Μορφόπουλου (ΑΜ/ΔΣΑ), έχοντας καταθέσει νομότυπα δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και τις έγγραφες προτάσεις του μαζί με το Π4664363/30-10-2023 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ.

ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΗΣ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "VODAFONE - ΠΑΝΑΦΟΝ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ", που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Τζαβέλλα, αρ. 1-3, με ΑΦΜ 094349850, νομίμως εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της, Εμμανουήλ Χαλκιαδάκη (ΑΜ/ΔΣΑ), έχοντας καταθέσει νομότυπα δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και τις έγγραφες προτάσεις του μαζί

με το Π4792201/09-01-2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ.

Β] Επί της από 25-08-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 88812/4621/25-08-2023 & προσδιορισμού 6703/5025/25-08-2023) έφεσης:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "VODAFONE - ΠΑΝΑΦΟΝ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ", που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Τζαβέλλα, αρ. 1-3, με ΑΦΜ 094349850, νομίμως εκπροσωπούμενης, που παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου της, Εμμανουήλ Χαλκιαδάκη (ΑΜ/ΔΣΑ), έχοντας καταθέσει νομότυπα δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και τις έγγραφες προτάσεις του μαζί με το Π4792201/09-01-2024 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ: Γεωργίου Φλωρά του Ιωάννη, κατοίκου Κηφισιάς Αττικής, οδός , αρ. , με ΑΦΜ , ο οποίος παραστάθηκε διά του πληρεξούσιου δικηγόρου του, Άγγελου Μορφόπουλου (ΑΜ/ΔΣΑ), έχοντας καταθέσει νομότυπα δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ και τις έγγραφες προτάσεις του μαζί με το Π4664363/30-10-2023 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του ΔΣΑ.

Ο ενάγων και ήδη εκκαλών-εφεσίβλητος με την από 04-02-2022 (αριθ. εκθ. καταθ. δικογρ. 9539/250/08-02-2022) αγωγή του προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, στρεφόμενη κατά της εναγομένης και ήδη εφεσίβλητης-εκκαλούσας, ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτήν.

Το ως άνω πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέδωσε αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών (περιουσιακών) διαφορών την υπ' αριθ. 913/2022 οριστική απόφασή του, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη η αγωγή.

Την απόφαση αυτή προσβάλλουν ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου: Α) ο ενάγων και ήδη εκκαλών με την από 26-05-2023 έφεση, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, την 30-05-2023 με αριθμό κατάθεσης 57606/3111/2023, της οποίας επικυρωμένο αντίγραφο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου την 30-05-2023 με αριθμό κατάθεσης 4534/3361/2023 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί αρχικά για την

2^ο φύλλο της υπ' αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περιοριστικών Διαφορών)
.....//.....

δικάσιμο της 31-10-2023, κατά την οποία αναβλήθηκε για την παραπάνω αναφερόμενη δικάσιμο, με αύξοντα αριθμό πινακίου 30, και Β) η εναγόμενη και ήδη εκκαλούσα με την από 25-08-2023 έφεση, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, την 25-08-2023 με αριθμό κατάθεσης 88812/4621/2023, της οποίας επικυρωμένο αντίγραφο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου την 25-08-2023 με αριθμό κατάθεσης 6703/5025/2023 και προσδιορίστηκε να συζητηθεί αρχικά για την δικάσιμο της 31-10-2023, κατά την οποία αναβλήθηκε για την παραπάνω αναφερόμενη δικάσιμο, με αύξοντα αριθμό πινακίου 31.

Οι υποθέσεις συνεκφωνήθηκαν με τη σειρά τους από το οικείο πινάκιο και συζητήθηκαν. Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων δεν εμφανίστηκαν, αλλά παραστάθηκαν βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ.2 του ΚΠολΔ και προκατέθεσαν εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις.

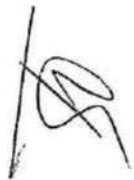
ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου εισάγονται προς συζήτηση: Α) η από 26-05-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 57606/3111/30-05-2023 & προσδιορισμού 4534/3361/30-05-2023) έφεση του εν μέρει ηττηθέντος ενάγοντος (εφεξής υπό στοιχείο Α') και Β) η από 25-08-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 88812/4621/25-08-2023 & προσδιορισμού 6703/5025/25-08-2023) έφεση της εν μέρει ηττηθείσας εναγομένης (εφεξής υπό στοιχείο Β'), που πρέπει να συνεκδικασθούν, καθώς εκκρεμούν στο ίδιο Δικαστήριο, αφορούν τους ίδιους διαδίκους, στρέφονται κατά της ίδιας απόφασης και από την ένωσή τους επέρχεται επιτάχυνση της δίκης και μείωση των εξόδων (άρθρα 524 παρ. 1 και 246 του ΚΠολΔ).

ΙΙ. Οι ως άνω υπό στοιχείο Α' και Β' εφέσεις κατά της υπ' αριθ. 913/2022 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των περιοριστικών - εργατικών διαφορών (άρθρα 14 παρ. 3 του ν. 3471/2006, 614 περ. 3, 621-622 ΚΠολΔ), και δέχθηκε εν

μέρει κατ' ουσίαν την από 04-02-2022 (αριθ. εκθ. καταθ. δικογρ. 9539/250/08-02-2022) αγωγή του ενάγοντος, ήδη εκκαλούντος στην υπό στοιχείο Α' έφεση και εφεσιβλήτου στην υπό στοιχείο Β' έφεση, αρμοδίως φέρονται προς εκδίκαση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 19 ΚΠολΔ), έχουν δε ασκηθεί νομότυπα, με την κατάθεσή τους στη γραμματεία του Δικαστηρίου που εξέδωσε την εκκαλουμένη, και εμπρόθεσμα (άρθρα 495 παρ. 1, 2, 499, 500, 511, 513 παρ. 1 εδαφ.β', 516 παρ.1, 517, 518 παρ. 1, 2), δεδομένου ότι αμφοτέρες κατατέθηκαν πριν την παρέλευση διετίας από τη δημοσίευση της εκκαλούμενης στις 31-08-2022, καθόσον ουδείς εκ των διαδίκων επικαλείται ότι έχει λάβει χώρα επίδοσή της, ούτε από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει το αντίθετο, ή άλλος λόγος απαραδέκτου. Πρέπει, επομένως, οι ως άνω υπό στοιχείο Α' και Β' εφέσεις να γίνουν τυπικά δεκτές και να ερευνηθούν περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων τους (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), κατά την ίδια ως άνω ειδική διαδικασία των περιουσιακών - εργατικών διαφορών, με την οποία εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, ως προς τα εκκληθέντα μέρη αυτής, που μεταβιβάζονται στο δευτεροβάθμιο αυτό Δικαστήριο κατ' άρθρο 522 ΚΠολΔ, δεδομένου, εξάλλου, ότι για το παραδεκτό αυτών έχει καταβληθεί το προβλεπόμενο από τη διάταξη του άρθρου 495 παρ. 3 ΚΠολΔ παράβολο.

ΙΙΙ. Ο ενάγων και ήδη εκκαλών στην υπό στοιχείο Α' έφεση και εφεσίβλητος στην υπό στοιχείο Β' έφεση, με την από 04-02-2022 (αριθμ. εκθ. καταθ. 9539/250/08-02-2022) αγωγή του, στρεφόμενη κατά της εναγομένης και ήδη εφεσίβλητης στην υπό στοιχείο Α' έφεση και εκκαλούσα στην υπό στοιχείο Β' έφεση εξέθετε ότι στις 20-02-2017, οπότε ολοκληρώθηκε η μεταφορά της σταθερής τηλεφωνικής σύνδεσης της οικίας του (που μετά την πτώχευση της εταιρείας του, το έτος 2015, αποτελεί και έδρα των επαγγελματικών του δραστηριοτήτων), με αριθμό , από την εταιρεία ΟΤΕ ΑΕ στην εναγομένη, διαπίστωσε ότι κατά τις εξερχόμενες κλήσεις από το σταθερό του τηλέφωνο εμφανιζόταν άλλος αριθμός και δη ο , ενώ οι εισερχόμενες κλήσεις της τηλεφωνικής του σύνδεσης δεν δρομολογούνταν στην οικία του, αλλά κάπου αλλού. Ότι, κατόπιν ενημέρωσης και έντονης διαμαρτυρίας προς την εναγομένη, το πρόβλημα επιλύθηκε την 03-03-2017 από τους τεχνικούς της εναγομένης και της εταιρείας ΟΤΕ ΑΕ, οι οποίοι μεταβαίνοντας από

3^ο φύλλο της υπ' αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περιουσιακών Διαφορών)
.....//.....

κοινού στον υπαίθριο μετρητή του ΟΤΕ, έξωθεν της οικίας του (ΚΑΦΑΟ), διαπίστωσαν ότι κατά την ανωτέρω μεταφορά της τηλεφωνικής του σύνδεσης, οι τεχνικοί της εταιρείας ΟΤΕ ΑΕ είχαν εσφαλμένα συνδέσει τη δική του τηλεφωνική σύνδεση με αριθμό [redacted], με την τηλεφωνική σύνδεση άλλου συνδρομητή με αριθμό [redacted]. Ότι, το χρονικό διάστημα από 20-02-2017 μέχρι 03-03-2017, τον αριθμό του σταθερού του τηλεφώνου χρησιμοποιούσε ο έτερος συνδρομητής, ενώ ο ίδιος χρησιμοποιούσε τον αριθμό σταθερού τηλεφώνου του άλλου συνδρομητή, με αποτέλεσμα τις εισερχόμενες κλήσεις του να της λαμβάνει το τελευταίο αυτό πρόσωπο, ενώ ο ίδιος να πραγματοποιεί εξερχόμενες κλήσεις με αριθμό άλλο από εκείνο της δικής του τηλεφωνικής σύνδεσης. Ότι η εναγόμενη, παρέβη την υποχρέωση της, ως πάροχος τηλεπικοινωνιών, να λάβει όλα τα κατάλληλα τεχνικά και οργανωτικά μέτρα, τα οποία να διασφαλίζουν το απόρρητο της επικοινωνίας, με αποτέλεσμα να αποκαλυφθούν τα δεδομένα επικοινωνίας του σε τρίτους, που δεν ήταν συνδρομητές ή χρήστες της συγκεκριμένης τηλεφωνικής συνδέσεως. Με βάση το παραπάνω ιστορικό, ο ενάγων ζήτησε να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των 40.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, συνεπεία της παράνομης και υπαίτιας προσβολής της προσωπικότητάς του, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση. Τέλος, ζήτησε να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην πληρωμή της δικαστικής του δαπάνης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του, αφού έκρινε την αγωγή, ορισμένη, απορρίπτοντας την ένσταση αοριστίας της εναγομένης, και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 19 του Σ., 2 παρ. 1, 12 του ν. 3674/2008, 2 παρ. 2 και 10, 4 παρ. 1, 12 παρ. 1 και 3, 14 του ν. 3471/2006, 57, 59, 914, 932 του ΑΚ, καθώς και των άρθρων 346 ΑΚ, 176, 191 παρ.2, 907, 908 αρ. 1 εδ. ε' ΚΠολΔ, εν συνεχεία, δέχθηκε εν μέρει ως κατ' ουσίαν βάσιμη την αγωγή, υποχρεώνοντας την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα για την ανωτέρω αιτία το ποσό των 10.000 ευρώ, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής, και

καταδίκασε την εναγομένη στην καταβολής μέρους των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, τα οποία όρισε στο ποσό των 700 ευρώ. Κατά της απόφασης αυτής ο ενάγων με την υπό στοιχείο Α' έφεσή του και η εναγόμενη εταιρεία με την υπό στοιχείο Β' έφεσή της, παραπονούνται για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν, ο μεν ενάγων τη μεταρρύθμισή της, ώστε να γίνει εξ ολοκλήρου δεκτή η αγωγή του, η δε εναγόμενη την εξαφάνισή της, με σκοπό να απορριφθεί αυτή στο σύνολό της, ενώ αμφοτέρες οι διάδικες πλευρές ζητούν να επιβληθούν στους αντιδίκους τους τα δικαστικά τους έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

IV. Στο άρθρο 19 του Συντάγματος ορίζεται ότι: «1. Το απόρρητο των επιστολών και της ελεύθερης ανταπόκρισης ή επικοινωνίας με οποιονδήποτε άλλο τρόπο είναι απόλυτα απαραβίαστο ...2. 3. ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 4 του ν. 3471/2006 (Α' 133) «Προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών και τροποποίηση του ν. 2472/1997», με τον οποίο ενσωματώθηκε στην εθνική έννομη τάξη η Οδηγία 2002/58/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 12.7.2002 σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (ΕΕΛ 201/31.7.2002), ορίζεται ότι: «1. Οποιαδήποτε χρήση των υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών που παρέχονται μέσω δημοσίου δικτύου επικοινωνιών και των διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών, καθώς και των συναφών δεδομένων κίνησης και θέσης, όπως ορίζονται στις διατάξεις του άρθρου 2 του παρόντος νόμου, προστατεύεται από το Απόρρητο των επικοινωνιών. ... », στο άρθρο 12 του ιδίου νόμου που φέρει τον τίτλο «Ασφάλεια Επεξεργασίας» ορίζεται ότι: 1. «Ο φορέας παροχής διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών οφείλει να λαμβάνει τα ενδεδειγμένα τεχνικά και οργανωτικά μέτρα, προκειμένου να προστατεύεται η Ασφάλεια των υπηρεσιών του, καθώς και η Ασφάλεια του δημοσίου δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών. Τα μέτρα αυτά, εφόσον είναι αναγκαίο, λαμβάνονται από κοινού με τον φορέα παροχής του δημοσίου δικτύου ηλεκτρονικών επικοινωνιών, πρέπει δε να εγγυώνται επίπεδο ασφαλείας ανάλογο προς τον υπάρχοντα κίνδυνο, λαμβανομένων υπόψη αφενός των πλέον προσφάτων τεχνικών δυνατοτήτων αφ' ετέρου δε του κόστους

.....//.....

εφαρμογής τους» και στο άρθρο 14 του ιδίου νόμου που φέρει τον τίτλο «Αστική Ευθύνη» ορίζεται ότι: «1. Φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, κατά παράβαση του νόμου αυτού, προκαλεί περιουσιακή βλάβη υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση. Αν προκάλεσε ηθική βλάβη, υποχρεούται σε χρηματική ικανοποίηση. 2. Η κατά το άρθρο 932 ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για παράβαση του παρόντος νόμου ορίζεται, κατ' ελάχιστο, στο ποσό των δέκα χιλιάδων ευρώ (10.000 €), εκτός αν ζητηθεί από τον ενάγοντα μικρότερο ποσό. Η χρηματική ικανοποίηση επιδικάζεται ανεξάρτητα από την αιτούμενη αποζημίωση για περιουσιακή βλάβη». Εξάλλου, στο άρθρο 2 του ν. 3674/2008 «Ενίσχυση του θεσμικού πλαισίου διασφάλισης της τηλεφωνικής επικοινωνίας και άλλες διατάξεις» (Α' 136), ορίζεται ότι: «1. Ο πάροχος ευθύνεται για την ασφάλεια των υπό την εποπτεία του χώρων, εγκαταστάσεων, συνδέσεων και των συστημάτων υλικού και λογισμικού. Προς τούτο έχει την υποχρέωση να λαμβάνει τα κατάλληλα τεχνικά και οργανωτικά μέτρα και να χρησιμοποιεί συστήματα υλικού και λογισμικού, τα οποία διασφαλίζουν το απόρρητο της επικοινωνίας και επιτρέπουν την αποκάλυψη της παραβίασης ή απόπειρας παραβίασης του απορρήτου της επικοινωνίας. 2. Ο πάροχος υποχρεούται να διασφαλίζει την τήρηση των προβλεπόμενων στην προηγούμενη παράγραφο μέτρων, να προβαίνει σε τακτικό έλεγχο των συστημάτων υλικού και λογισμικού που βρίσκονται στην εποπτεία του και να έχει πλήρη γνώση των τεχνικών δυνατοτήτων τους», στο άρθρο 12 του ιδίου νόμου που φέρει τον τίτλο «Αστική Ευθύνη» ορίζεται ότι: «1. Φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου προκαλεί σε άλλον περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση ή χρηματική ικανοποίηση ή σωρευτικά, σε πλήρη αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση, εφόσον συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις για τέτοιου είδους αποζημίωση. Η χρηματική ικανοποίηση ορίζεται, κατ' ελάχιστο, στο ποσό των δέκα χιλιάδων (10.000) ευρώ, εκτός αν ζητηθεί από τον ενάγοντα μικρότερο ποσό». Με τις παραπάνω διατάξεις των Ν. 3674/2008 και 3471/2006 (με τις οποίες συμπληρώνεται το προϋπάρχον αυτών νομικό πλαίσιο: άρθρο 2 παρ. 1, 5 παρ. 1, 9 παρ. 1 εδ. 2, 9Α και 19 Συντάγματος, 57 ΑΚ

κ.λπ) οριοθετείται η έκταση προστασίας των αντιτιθέμενων αγαθών της προσωπικότητας (ως προς την έκφανση της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης και ιδιωτικότητας του ατόμου) και της πληροφοριακής ελευθερίας (του δικαιώματος του προσώπου να πληροφορεί και να πληροφορείται), θέτοντας στην άσκηση της τελευταίας συγκεκριμένους περιορισμούς, ώστε να διασφαλίζεται τόσο η προστασία της πληροφοριακής αυτοδιάθεσης και ιδιωτικότητας του φυσικού προσώπου όσο και η ελεύθερη κυκλοφορία (συλλογή - μετάδοση - χρήση) των πληροφοριών που μπορεί ν' αφορούν το φυσικό πρόσωπο, για την ασφάλεια των συναλλαγών και για την εγκαθίδρυση και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, καθώς και η υποχρέωση του παρόχου τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών να διασφαλίζει αποτελεσματικά το απόρρητο των επικοινωνιών. Φορέας της σχετικής αξίωσης για χρηματική ικανοποίηση είναι αυτός που υπέστη άμεσα την ηθική βλάβη, δηλαδή το κατά τις διατάξεις των Ν. 3674/2008 και 3471/2006 υποκείμενο των προσωπικών δεδομένων (σχετ. ΑΠ 1257/2005), η αξίωση όμως αποζημίωσης λόγω ηθικής βλάβης αυτού με βάση τις ανωτέρω διατάξεις διαφοροποιείται από τις αντίστοιχες διατάξεις των άρθρων του ΑΚ, που εφαρμόζονται μόνο συμπληρωματικά κατά το μέτρο που δεν αντιτίθενται στο νόμο. Ειδικότερα, «μόνη η παράβαση» διάταξης των ανωτέρω νόμων «ενεργοποιεί» και τις συνέπειες για τους παραβάτες, εξ ου η ευθύνη είναι «νόθος αντικειμενική και τεκμαιρόμενη». Ως συνέπεια, το δικόγραφο της αγωγής του θιγόμενου από την «παράβαση», που επιδιώκει αποζημίωση για «ηθική βλάβη», που ορίζεται ανεξάρτητα από την περιουσιακή, αρκεί να αναφέρει την παράβαση, που οδηγεί, ως αποτέλεσμα στην «ηθική του βλάβη», ως απλή «τυπική διαδικασία απόδειξης της παράβασης», ώστε να μην υπάρχει ανάγκη αναφοράς των επί μέρους στοιχείων της ηθικής βλάβης (κατ' αντίθεση των άρθρων του ΑΚ, αλλά και της περιουσιακής βλάβης, που απαιτεί πλήρη αιτιολόγηση), που υπέστη στην προσωπικότητά του, που εμφανίζεται και είναι δεδομένη (ΑΠ 79/2020, ΑΠ 1264/2020, ΑΠ 171/2019, δημ/νες σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ").

Στην προκειμένη περίπτωση και σύμφωνα με τις αμέσως προηγούμενες νομικές σκέψεις, η ένδικη αγωγή, έχοντας το προεκτιθέμενο αναλυτικά στην αρχή της παρούσας ιστορικό, περιεχόμενο και αίτημα, είναι επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει σαφή έκθεση των γεγονότων που απαιτούνται για τη νομική θεμελίωσή

5^ο φύλλο της υπ' αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περιουσιακών Διαφορών)

.....//.....

της στις προδιαληφθείσες στη νομική σκέψη διατάξεις και ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς, κατά την έννοια του άρθρου 216 παρ. 1 του ΚΠολΔ και δη αναφέρονται οι εκ μέρους των οργάνων της εναγομένης εταιρείας ενέργειες, που συνιστούν παράνομη και υπαίτια εις βάρος του ενάγοντος συμπεριφορά, χωρίς να είναι απαραίτητο να εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής, επιπλέον στοιχεία για την θεμελίωσή του ασκουμένου δικαιώματος. Ειδικότερα, αναφέρει ο ενάγων τις πράξεις και παραλείψεις των οργάνων της εναγομένης, σχετικά με την διασφάλιση του προστατευόμενου από τους ανωτέρω αναφερθέντες κανόνες δικαίου δικαιώματος του περί προστασίας του απορρήτου της επικοινωνίας, τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ αυτών και του επελθόντος αποτελέσματος, ήτοι της προσβολής της προσωπικότητάς του και την, συνεπεία αυτής, πρόκληση ηθικής βλάβης, το ύψος της οποίας σαφώς προσδιορίζεται στην αγωγή, αλλά και η οικονομική κατάσταση των διαδίκων μερών και δεν ήταν αναγκαίο να εξειδικεύονται περαιτέρω τα επιμέρους στοιχεία της ηθικής βλάβης, λόγω του ότι η ευθύνης της εναγομένης είναι «νόθος αντικειμενική και τεκμαιρόμενη». Επομένως, εφόσον και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο κατέληξε στην ίδια κρίση, απορρίπτοντας ως αβάσιμη τη σχετική περί αοριστίας του δικογράφου της αγωγής ένσταση, την οποία παραδεκτώς προέβαλε η εναγόμενη, κατά την πρωτόδικη δίκη, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχεται στις έγγραφες προτάσεις της και την οποία νομότυπα επαναφέρει ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, με τον τρίτο λόγο της υπό στοιχείο Β' έφεσής της, δεν έσφαλε, αλλά ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις προμνημονευόμενες διατάξεις, όσα δε αντίθετα αυτή υποστηρίζει πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμα.

Υ. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 249 του ΚΠολΔ, αν η διάγνωση της διαφοράς εξαρτάται ολικά ή εν μέρει από την ύπαρξη ή ανυπαρξία μιας έννομης σχέσης ή την ακυρότητα ή τη διάρρηξη μια δικαιοπραξίας που συνιστά αντικείμενο άλλης δίκης εκκρεμούς σε πολιτικό ή διοικητικό δικαστήριο ή από ζήτημα που πρόκειται να κριθεί

ή κρίνεται από διοικητική αρχή, το δικαστήριο μπορεί αυτεπαγγέλτως ή ύστερα από αίτηση κάποιου διαδίκου να διατάξει την αναβολή της συζήτησης εωσότου περατωθεί τελεσίδικα ή αμετάκλητα η άλλη δίκη ή εωσότου εκδοθεί από τη διοικητική αρχή απόφαση που δεν θα μπορεί να προσβληθεί. Η εφαρμογή της ρύθμισης αυτής, η οποία είναι δυνητική για το Δικαστήριο, προϋποθέτει την ύπαρξη εκκρεμούς δίκης, η οποία να επηρεάζει κατ' οποιονδήποτε τρόπο τη διάγνωση της ένδικης αστικής διαφοράς. Με τον πέμπτο λόγο της υπό στοιχείο Β' έφεσης, η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη απόφασή του, κατά κακή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού, δεν έκανε δεκτό το αίτημά της περί αναστολής της δίκης κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ, μέχρι την έκδοση απόφασης επί της από 29-10-2021 και με αριθμ. καταχ. ΠΡ756/29-10-2021 προσφυγής της ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, ζητώντας την ακύρωση, άλλως τη μεταρρύθμιση της υπ' αριθ. 234/2021 απόφασης τη ΑΔΑΕ, με την οποία επιβλήθηκε σε βάρος της διοικητικό πρόστιμο, ποσού 40.000 ευρώ, για την ιστορούμενη στην αγωγή παραβίαση εκ μέρους της του απορρήτου των τηλεπικοινωνιών του ενάγοντος. Ως προς τον λόγο αυτό της έφεσης, λεκτέα τα ακόλουθα: Λόγους έφεσης, κατά την έννοια του άρθρου 520 ΚΠολΔ, που απαιτεί με ποινή ακυρότητας την ύπαρξη αυτών στο δικόγραφο της έφεσης, μπορούν να αποτελέσουν παράπονα κατά της εκκαλουμένης απόφασης, τα οποία αναφέρονται είτε σε παραδρομές του εκκαλούντος, είτε σε νομικά ή πραγματικά σφάλματα του Δικαστή. Τα τελευταία μπορεί να είναι παραβιάσεις δικονομικών κανόνων, εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικού νόμου, εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ή εγκατάλειψη αίτησης αδικαστης (ΕφΠατρ 17/2020 δημ/νη σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ"). Ως εκ τούτου, η απόρριψη του αιτήματος για αναστολή της δίκης κατά το άρθρο 249 ΚΠολΔ ή για αναβολή της συζήτησης κατά το άρθρο 250 του ιδίου Κώδικα, δεν αποτελεί σφάλμα δεκτικό έφεσης, διότι τόσο η αναστολή της δίκης για προκριματικά ζητήματα (249 ΚΠολΔ), όσο και η αναβολή της συζήτησης (250 ΚΠολΔ), απόκεινται στην κρίση του Δικαστηρίου (ΕΦΠατρ 17/2020 ο.π., ΕφΛαρ 292/2015 Δικογραφία 2016.75, ΕφΛαρ 457/2011 Αρμ. 2011.1022), ούτε θεμελιώνει λόγο έφεσης η απόρριψη των σχετικών αιτημάτων από το Δικαστήριο, αφού το τελευταίο, έχοντας, σύμφωνα με τα εν λόγω άρθρα, διακριτική ευχέρεια να δεχθεί ή να απορρίψει το αίτημα αναστολής της δίκης ή αναβολής της

συζήτησης, δεν υποπίπτει στο σφάλμα της παράλειψης να αποφανθεί, ούτε πρόκειται για σφάλμα του διαδίκου που μπορεί να επανορθωθεί, πολύ δε περισσότερο, αφού το διατακτικό της απόφασης του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου δεν θεμελιώνεται στην παραδοχή ή απόρριψη του αιτήματος αυτού (ΕφΠατρ 17/2020, ΕφΠατρ 144/2018, ΕφΔωδ 204/2017 δημ/νες σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ", ΕφΛαρ 292/2015 Δικογραφία 2016.75). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, ο πέμπτος λόγος της υπό στοιχείο Β' έφεσης, τυγχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος.

VI. Τα θεμελιώδη δικαιώματα των υποκειμένων, που μπορεί να θίγονται ή περιορίζονται, όχι μόνο διασφαλίζονται συνταγματικά, αλλά τίθενται, υπό την «εγγύηση του Κράτους» και περιορίζονται μόνον χάριν λόγων δημοσίου συμφέροντος και υπό προϋποθέσεις. Ο εθνικός νομοθέτης, με σκοπό να διασφαλίσει την ελάχιστη προστασία των πολιτών από παραβιάσεις του απορρήτου των τηλεπικοινωνιών και από επεμβάσεις στα προσωπικά τους δεδομένα και στην ιδιωτικότητα αυτών από συνήθως ισχυρά οικονομικούς οργανισμούς που προωθούν τα προϊόντα τους και παράλληλα να έχει η ορισθείσα χρηματική ικανοποίηση, τον απαιτούμενο αποτρεπτικό χαρακτήρα, έθεσε με τη διάταξη τόσο της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν. 3471/2006, όσο και με την παρ. 1 του άρθρου 12 του ν. 3674/2008, ως ελάχιστο όριο της «εύλογης» χρηματικής ικανοποίησης το ποσό των 10.000 ευρώ. Συνεπώς, δεν είναι αντισυνταγματικές οι εν λόγω διατάξεις, ως αντικείμενες στην από το άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας, αλλά σύμφωνες με τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 9Α και 19 παρ. 1 του Συντάγματος (ΑΠ 564/2024 δημ/νη σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ"). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφαση, έκρινε ομοίως ως συνταγματική τη διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 του ν. 3471/2006, ορθά το νόμο ερμήνευσε, τα όσα δε αντίθετα υποστηρίζει η εκκαλούσα κατά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου της υπό στοιχείο Β' έφεσης είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

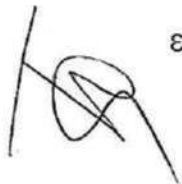
Περαιτέρω, η αρχή της αναλογικότητας, που καθιερώνει η διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος, απευθύνεται και στο δικαστή, όσον αφορά τις σχέσεις των διαδίκων, ως δεσμευτική δικαιοϊκή αρχή, έστω και αν τούτο ρητά δεν αναφέρεται σε αυτήν. Η εν λόγω αρχή

αποτελεί την αντίστροφη μορφή της απαγόρευσης της κατάχρησης δικαιώματος που επίσης καθιερώνει η διάταξη της παρ. 3 του ιδίου άρθρου του Συντάγματος, γεγονός που συμβαίνει όταν το ασκούμενο δικαίωμα υπερβαίνει προφανώς τα ακραία όρια που θέτουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη, καθώς και ο οικονομικός και κοινωνικός σκοπός του δικαιώματος. Στην περίπτωση δε υπέρβασης της αρχής της αναλογικότητας πρόκειται για δυσαναλογία μέσου προς το σκοπό, δηλ. το ασκούμενο δικαίωμα (μέσο) έχει απωλέσει την αναλογία του προς τον επιδιωκόμενο σκοπό και συνακόλουθα η άσκησή του δεν είναι επιτρεπτή. Επομένως, όπως και η κατάχρηση δικαιώματος που αποτελεί απαγορευτικό κανόνα και οριοθετεί αρνητικά την άσκηση των δικαιωμάτων, έτσι και η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί κανόνα δικαίου (γενική νομική αρχή), η οποία προσδιορίζει την τελολογική λειτουργία των πόσης φύσεως δικαιωμάτων, ακόμη και του ιδιωτικού δικαίου. Από τα ως άνω συνάγεται, ως γενική νομική αρχή, ότι η έννομη συνέπεια που είτε προβλέπεται από κανόνα δικαίου κατώτερης τυπικής ισχύος από εκείνες του Συντάγματος, είτε απαγγέλλεται από δικαστικό ή διοικητικό όργανο, πρέπει να τελεί, σε σχέση ανεκτής αναλογίας προς το αντίστοιχο πραγματικό, δηλ. να μην υπερβαίνει τα όρια όπως διαγράφονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και της κοινής περί δικαίου συνείδησης σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αυτά αποτυπώνονται με τη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Η κρίση δηλαδή του ουσιαστικού δικαστηρίου πρέπει να μην παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας, ούτε να υπερβαίνει τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας, οπότε και πάλι παραβιάζεται η εν λόγω αρχή. Τέλος, από το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι σκοπός της διάταξης αυτής είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, που αυτός υπέστη λόγω της αδικοπραξίας, ήτοι για τη μη αποτιμητή σε χρήμα ζημία που υφίσταται ο παθών από την προσβολή των μη περιουσιακών αγαθών του (ζωής, υγείας, ελευθερίας, τιμής κλπ), η οποία είναι ανεξάρτητη από την κατά τα άρθρα 297 και 298 του ΑΚ ζημία σε περιουσιακά αγαθά αυτού, ώστε αυτός να απολαύσει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, η οποία άλλωστε δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση το σκοπό αυτό αντλούνται,

στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου" εκείνα τα κριτήρια που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης αυτής. Τέτοια κριτήρια είναι ιδίως το είδος και η βαρύτητα της προσβολής, η έκταση της βλάβης, οι όλες ειδικότερες συνθήκες τέλεσης της αδικοπραξίας, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στο βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος. Τα κριτήρια αυτά πρέπει να οδηγούν το δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκείμενων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης, λόγω αδικοπραξίας, του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης, αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του Συντάγματος), με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια, όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα τη κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μία απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας του, αφού το δικαστήριο, επεμβαίνοντας στη διαφορά

μεταξύ ιδιωτών, πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μία δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο". Άλλωστε την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μία ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του. Ενόψει όλων αυτών, η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας ως προς το ύψος του ποσού της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης ελέγχεται αναιρετικά από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ (και από τους αριθμούς 1 και 6 του άρθρου 560 του ΚΠολΔ), για το αν παραβιάζεται ευθέως ή εκ πλαγίου η αρχή της αναλογικότητας (άρθρο 2 παρ.1 και 25 του Συντάγματος) υπό την προεκτεθείσα έννοια, αλλά και όταν διαπιστώνεται υπέρβαση από το δικαστήριο της ουσίας των ακραίων ορίων της διακριτικής του ευχέρειας (Ολ ΑΠ 9/2015, ΑΠ 392/2022, ΑΠ 367/2020 δημ/νες σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ"). Ειδικότερα, εφόσον κατά τα ήδη προεκτεθέντα το ελάχιστο όριο των 10.000 ευρώ που προβλέπει η διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 14 του ν. 3471/2006 δεν αντίκειται στην καθοριζόμενη από το Σύνταγμα αρχή της αναλογικότητας, αλλά έχει θεσπισθεί για την ουσιαστική προστασία θεμελιωδών δικαιωμάτων, που προστατεύονται από το Σύνταγμα, η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας για το αν παραβιάζεται η εν λόγω αρχή ελέγχεται μόνο αν η επιδικασθείσα χρηματική ικανοποίηση υπερβαίνει τα ως άνω από το νόμο καθοριζόμενα ελάχιστα όρια (ΑΠ 564/2024 δημ/νη σε ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ"). Επομένως, εφόσον στην προκειμένη περίπτωση η επιδικασθείσα χρηματική ικανοποίηση από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ορίστηκε στο καθοριζόμενο από το νόμο ελάχιστο όριο, ήτοι στο ποσό των 10.000 ευρώ, δεν υφίσταται παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, τα όσα δε αντίθετα υποστηρίζει η εκκαλούσα κατά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου της υπό στοιχείο Β' έφεσης είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

VII. Από την εκτίμηση όλων των εγγράφων που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νομίμως, είτε προς άμεση απόδειξη

8^ο φύλλο της υπ'αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περιοριστικών Διαφορών)
.....//.....

είτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, χωρίς όμως η ρητή αναφορά ορισμένων εκ των ανωτέρω εγγράφων να προσδίδει σ' αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται προς σχηματισμό της δικανικής κρίσης (ΑΠ 1628/2003 ΕλλΔνη 2004.723), από τις υπ'αριθμ. 180/23-03-2022 και 182/23-03-2022 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων

, αντίστοιχα, ενώπιον της Ειρηνοδίκου Αμαρουσίου '

, που λήφθηκαν στα πλαίσια της πρωτόδικης δίκης με επιμέλεια του ενάγοντος, κατόπιν νομότυπης και εμπρόθεσμης κλήτευσης της εναγομένης (βλ. την υπ'αριθμ. 351Γ'/18-03-2022 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών,), σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων είναι συνδρομητής της σταθερής τηλεφωνικής σύνδεσης με πάροχο επί σειρά ετών την ΟΤΕ ΑΕ, κατόπιν δε μεταφοράς αυτής, την 20-02-2017, με πάροχο την εναγομένη. Την 20-02-2017, οπότε ολοκληρώθηκε η διαδικασία μεταφοράς της ανωτέρω τηλεφωνικής σύνδεσης από την ΟΤΕ ΑΕ στην εναγομένη με τη συνδρομή τεχνικού υπαλλήλου της ΟΤΕ ΑΕ, δεδομένου ότι η εναγόμενη δεν διαθέτει δικό της δίκτυο σταθερής τηλεφωνίας, αλλά χρησιμοποιεί το δίκτυο του ΟΤΕ, μέσω της δυνατότητας Αδεσμοποίησης Πρόσβασης στον Τοπικό Βρόχο, ο ενάγων διαπίστωσε ότι το σταθερό του τηλέφωνο αρχικά δεν λειτουργούσε, ενώ στη συνέχεια κατά τη πραγματοποίηση εξερχόμενων και εισερχόμενων κλήσεων εμφανιζόταν έτερος αριθμός τηλεφωνικής σύνδεσης και δη ο . Την επόμενη ημέρα, ήτοι στις 21-02-2017, όπως προκύπτει από τις εγγραφές στο σύστημα καταγραφής αιτημάτων πελατών της εναγομένης, ο ενάγων επικοινωνήσε τηλεφωνικά με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών της εναγόμενης με ώρα καταγραφής

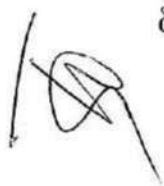
στο σύστημα στις 19.47 αναφέροντας την παραπάνω δυσλειτουργία της τηλεφωνικής του σύνδεσης, ενώ στις 03-03-2017 προχώρησε στην υποβολή της με αρ. πρωτ. 660/03-03-2021 σχετικής καταγγελίας στην Αρχή Διασφάλισης του Απορρήτου των Επικοινωνιών (εφεξής ΑΔΑΕ). Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της από 09-03-2018 Έκθεσης Διενέργειας Εκτάκτου Ελέγχου της ΑΔΑΕ (σε συνέχεια της προαναφερόμενης καταγγελίας του ενάγοντος) η βλάβη της τηλεφωνικής σύνδεσης αυτού προέκυψε, κατά δήλωση της εταιρείας ΟΤΕ ΑΕ, λόγω λανθασμένης μικτονόμησης της ανωτέρω σύνδεσης του ενάγοντος, στο πλαίσιο της υλοποίησης φορητότητας της εν λόγω σύνδεσης προς το δίκτυο της εναγόμενης, γεγονός που επιβεβαιώθηκε και στις 03-03-2017, οπότε και πραγματοποιήθηκε συνδυαστικό ραντεβού μεταξύ τεχνικών της εναγομένης και της ΟΤΕ ΑΕ.

9^ο φύλλο της υπ' αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περιουσιακών Διαφορών)
.....//.....

μηνιαίου λογαριασμού. Εκ των ανωτέρω, προκύπτει σαφώς, ότι η εναγόμενη από υπαιτιότητά της (αμέλεια), παραβίασε την υποχρέωση της, ως παρόχου τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών, να διασφαλίζει αποτελεσματικά το απόρρητο των επικοινωνιών, καθώς παρέλειψε να λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για τη διασφάλιση του απορρήτου και την αποτροπή των παραβιάσεων αυτού και συγκεκριμένα δεν προέβη στην φραγή των εξερχομένων κλήσεων των με αριθμό και

τηλεφωνικών συνδέσεων με αποτέλεσμα αυτές να χρησιμοποιούνται από πρόσωπα που δεν ήταν συνδρομητές των αντίστοιχων συνδέσεων. Ο ισχυρισμός της εναγόμενης ότι ενημέρωσε τον ενάγοντα σχετικά με την δυνατότητα φραγής των εξερχομένων κλήσεων, καθόσον η ίδια δεν είχε το δικαίωμα να προβεί αυτοβούλως σ' αυτή, από κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε βάσιμος, ούτε άλλωστε κάτι τέτοιο προκύπτει τόσο από την κατάθεση κατά την ακροαματική διαδικασία ενώπιον της ΑΔΑΕ, την 19-02-2020, του ενάγοντος, όπως αυτή αβάσιμα υποστηρίζει, όσο και από την κατάθεση του εκπροσώπου της εναγομένης , Διευθυντή Εταιρικής Ασφάλειας, Διακινδύνευσης και Συμμόρφωσης (της εναγομένης), ο οποίος δεν ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει ότι ο ενάγων ενημερώθηκε από την εναγομένη ως προς τη δυνατότητα φραγής των εξερχόμενων κλήσεων. Αντίθετα, από την κατάθεση του τελευταίου προκύπτει ότι η εναγόμενη θεωρούσε σχεδόν αδύνατο να προχωρήσει σε φραγή των εξερχόμενων κλήσεων, αναφέροντας ότι: "...είναι ένα δίλημμα που έχουμε σε αυτή τη διαδικασία για τις φραγές, δυστυχώς αφενός υπάρχει γνώση του πελάτη ότι υπάρχει πρόβλημα με

.....//.....

τη γραμμή, άρα η εξερχόμενη κλήση, εάν τη χρησιμοποιήσω, κάτι μπορεί να σημαίνει από πλευράς απορρήτου και άρα σταθμίζω ότι κάτι που θέλω να κάνω υπερτερεί του κινδύνου που μπορεί να υπάρχει, έχουμε καταθέσει ξανά και μπορεί να το καταθέσουμε ότι είναι σχεδόν αδύνατο να πάμε σε φραγή των εξερχομένων για να δώσουμε τη δυνατότητα να λυθεί και το πρόβλημα. ... Θα γίνει πάρα πολύ δύσκολη η όποια επίλυση του προβλήματος και ίσως να πάρει περισσότερο σε χρόνο". Η παράλειψη αυτή της εναγόμενης είχε ως αποτέλεσμα να χρησιμοποιείται η τηλεφωνική σύνδεση του ενάγοντος από μη δικαιούμενο πρόσωπο και να παράγονται με τον τρόπο αυτό ανακριβή στοιχεία ως προς τις πραγματοποιούμενες επικοινωνίες, αλλά και συγχρόνως να γνωστοποιούνται τα παραγόμενα δεδομένα επικοινωνίας (αριθμοί εξερχομένων κλήσεων, ημερομηνία και διάρκεια τηλεφωνικών συνδιαλέξεων) αυτού από τη χρήση της τηλεφωνικής σύνδεσης του άλλου συνδρομητή. Σημειώνεται εξάλλου ότι ο αριθμός τηλεφώνου ενός φυσικού προσώπου αποτελεί προσωπικό δεδομένο, αφού μπορεί να λειτουργήσει ως στοιχείο έμμεσης αναγνώρισης του κατόχου του, επιτρέποντας την επικοινωνία με αυτόν. Η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι δεν υπήρξε παραβίαση του απορρήτου της επικοινωνίας, αφού ναι μεν οι εξερχόμενες κλήσεις γίνονταν από έτερη τηλεφωνική σύνδεση, πάρα ταύτα όμως γίνονταν από τον ίδιο τον ενάγοντα, και συνεπώς δεν κοινολογήθηκε προς τρίτο ούτε το περιεχόμενο ούτε τα εξωτερικά στοιχεία της επικοινωνίας, ούτε διαπιστώθηκε οποιοδήποτε ίχνος επέμβασης στις τηλεφωνικές συνδέσεις, ώστε ο ένας εκ των ανωτέρω συνδρομητών ή τρίτος να λάβει γνώση της επικοινωνίας χωρίς τη βούληση του επικοινωνούντος. Ο ισχυρισμός αυτός της εναγόμενης δεν είναι βάσιμος, διότι το απόρρητο της επικοινωνίας προστατεύεται έναντι πάντων (ιδιωτών ή φορέων δημόσιας εξουσίας) από κάθε είδους προσβολή και εκτείνεται στο σύνολο του επικοινωνιακού γεγονότος, καλύπτει δηλαδή, όχι μόνο το περιεχόμενο της επικοινωνίας (φωνή, κείμενο, εικόνα, ήχο, ιστοσελίδα κλπ), αλλά και τα συναφώς παραγόμενα δεδομένα επικοινωνίας, που προσδιορίζουν τις συνθήκες επικοινωνίας και την εξατομικεύουν (όπως πληροφορίες για τον τόπο, το χρόνο, τη διάρκεια, τη μορφή και το είδος της επικοινωνίας, στοιχεία

προσδιοριστικά του μέσου με το οποίο διεξήχθη η επικοινωνία, στοιχεία ταυτότητας και διευθύνσεων επικοινωνούντων μερών κλπ). Στην προκειμένη περίπτωση, η παράλειψη κατάργησης εκ μέρους της εναγομένης της δυνατότητας πραγματοποίησης εξερχόμενων κλήσεων από μη νόμιμο κάτοχο μίας σύνδεσης, ακόμα και όταν αυτό δεν οφείλεται σε δική του υπαιτιότητα, δημιουργεί στρέβλωση ως προς τα παραγόμενα στα συστήματα των παρόχων στοιχεία, που αφορούν στις συνθήκες επικοινωνίας και εξατομικεύουν την πραγματοποιούμενη επικοινωνία, όπως είναι τα στοιχεία ταυτότητας και διευθύνσεων επικοινωνούντων συνδέσεων, με συνέπεια να πλήττεται ο ελεύθερος χαρακτήρας της επικοινωνίας, κατ'άρθρο 19 του Συντάγματος. Ενόψει των παραπάνω παραδοχών, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφασή του, κατέληξε στην ίδια παραπάνω κρίση, ως προς την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου ούτε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων, αλλά ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε, συνεκτιμώντας και αξιολογώντας επιμελώς όλα τα μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους με τις έγγραφες προτάσεις τους αποδεικτικά μέσα και, επομένως, απορριπτέοι κρίνονται ο πρώτος λόγος της υπό στοιχείο Α' έφεσης και ο έκτος λόγος της υπό στοιχείο Β' έφεσης. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι από την ανωτέρω παράνομη συμπεριφορά της εναγομένης, ήτοι από την παράλειψη κατάργησης της δυνατότητας πραγματοποίησης εξερχόμενων κλήσεων (φραγής), υπέστη ο ενάγων ηθική βλάβη κατ' άρθρ. 932 ΑΚ, καθώς παραβιάστηκε το προστατευόμενο έναντι πάντων απόρρητο της επικοινωνίας του, όπως ορθά έκρινε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του, απορριπτομένου ως αβάσιμου του δεύτερου λόγου της υπό στοιχείο Β' έφεσης, με τον οποίο υποστηρίζεται το αντίθετο. Το ύψος, δε, της εύλογου χρηματικής ικανοποίησης κατ' άρθρο 932 ΑΚ, αφού ληφθούν υπ' όψιν όλοι οι προσδιοριστικοί παράγοντες και ιδίως το είδος και η έκταση της προσβολής, καθώς και οι εν γένει συνθήκες που έλαβε χώρα, της ταλαιπωρίας που υπέστη ο ενάγων, αλλά και της έντονης ανησυχίας και του άγχους που βίωσε από τη χρήση του προσωπικού τηλεφωνικού του αριθμού από τρίτο - άγνωστο σε αυτόν - πρόσωπο, το προσβληθέν έννομο αγαθό, ο βαθμός πταίσματος της εναγόμενης (αμέλεια κατ' άρθρο 330 εδαφ.β' ΑΚ), η έλλειψη συνυπαιτιότητας του ενάγοντος, η οικονομική και κοινωνική

11^ο φύλλο της υπ' αριθ./2024 αποφ. Μον/λούς Εφετείου Αθηνών
(5^ο Τμήμα Εργατικό – Διαδικασία Εργατικών-Περισυσιακών Διαφορών)

.....//.....

κατάσταση των μερών, πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 10.000 ευρώ. Το ανωτέρω ποσό είναι εύλογο (άρθρο 932 του Α.Κ.), ήτοι ανάλογο με τις ως άνω συγκεκριμένες περιστάσεις της κρινομένης υπόθεσης, αλλά και σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, όπως η αρχή αυτή, χωρίς να έχει άμεση εφαρμογή στην ένδικη περίπτωση, εξειδικεύεται με την πιο πάνω διάταξη του άρθρου 932 του ΑΚ για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποιήσεως. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο ομοίως επιδίκασε ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 10.000 ευρώ δεν έσφαλε και ορθώς εκτίμησε τις αποδείξεις και κατόπιν τούτου, ο δεύτερος λόγος της υπό στοιχείο Α' έφεσης και ο πρώτος λόγος της υπό στοιχείο Β' έφεσης κατά το σχετικός σκέλος του, περί του ύψους της επιδικασθείσης εύλογης χρηματικής ικανοποίησης τυγχάνουν απορριπτέοι ως ουσιαστικά αβάσιμοι. Ο, και πρωτοδίκως υποβληθείς, ισχυρισμός της εναγομένης ότι η αξίωση του ενάγοντος για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης, λόγω της επικαλούμενης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς της σε βάρος του, ασκείται καταχρηστικά και αποσκοπεί στον πλουτισμό του, επιχειρώντας να θεμελιώσει ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως της αγωγής (άρθρο 281 ΑΚ), τον οποίο επαναφέρει με τον τέταρτο λόγο της υπό στοιχείο Β' έφεσης, δεν είναι νόμιμος, όπως ορθώς κρίθηκε και από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, και πρέπει να απορριφθεί, διότι τα επικαλούμενα περιστατικά δεν συνιστούν καταχρηστική άσκηση δικαιώματος, ενόψει του ότι η κατάχρηση στηρίζεται κυρίως στο γεγονός ότι ο ενάγων επί τέσσερα (4) και πλέον έτη, παρέμενε συνδρομητής της και δεν είχε προχωρήσει στην άσκηση αγωγής εναντίον της, το οποίο χωρίς την επίκληση επιπλέον περιστατικών δεν αρκεί για να δημιουργηθεί στην εναγομένη η εύλογη πεποίθηση ότι δε θα στραφεί αγωγικά εναντίον της, όταν μάλιστα ο ενάγων ήταν αυτός που την ίδια ημέρα αποκατάστασης της βλάβης (03-03-2017) κατήγγειλε στην ΑΔΑΕ το περιστατικό της λανθασμένης μικτονόμησης και ζήτησε τον περαιτέρω έλεγχο.

VIII. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, αφού δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι στις υπό στοιχείο Α' και Β' εφέσεις προς έρευνα, πρέπει αυτές να γίνουν τυ-πικά δεκτές και να απορριφθούν κατ' ουσίαν. Τέλος, πρέπει να

συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα των διαδικών του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας στο σύνολό τους, με δεδομένη την ιδιαίτερη δυσχέρεια των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρα 179, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ) και να διαταχθεί, κατά την παρ. 3 του άρθρου 495 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει, η εισαγωγή των κατατεθέντων από τον εκκαλούντα της υπό στοιχείο Α' έφεσης και από την εκκαλούσα της υπό στοιχείο Β' έφεσης, κατά την άσκηση των εν λόγω ης εφέσεων παραβολών, στο Δημόσιο Ταμείο, λόγω της ήττας τους, κατά τα διαλαμβανόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδικών: α) την από 26-05-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 57606/3111/30-05-2023 & προσδιορισμού 4534/3361/30-05-2023) υπό στοιχείο Α' έφεση και β) την από 25-08-2023 (αριθ. εκθ. καταθ. ενδ. μέσου 88812/4621/25-08-2023 & προσδιορισμού 6703/5025/25-08-2023) υπό στοιχείο Β' έφεση, κατά της υπ' αριθ. 913/2022 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών περιουσιακών-εργατικών διαφορών.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν τις υπό στοιχείο Α' και Β' εφέσεις.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαδικών για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο: α) του κατατεθέντος από τον εκκαλούντα με αριθμό 588209667953 1127 0023 ηλεκτρονικού παραβόλου για την άσκηση της υπό στοιχείο Α' έφεσης και β) του κατατεθέντος από την εκκαλούσα με αριθμό 607780540954 0220 0039 ηλεκτρονικού παραβόλου για την άσκηση της υπό στοιχείο Β' έφεσης.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδικών και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, στις 21. Οκτωβρίου 2024.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ